

Biblická čtení:

Skutky apoštolů 10, 34-43: A Petr se ujal slova: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé. To je ta zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským, když vyhlásil pokoj v Ježíši Kristu. On je Pánem všech. Dobře víte, co se dalo po celém Judsku: Začalo to v Galileji po křtu, který kázal Jan. Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblově, neboť Bůh byl s ním. A my jsme svědky všeho, co činil v zemi judské i v Jeruzalémě. Ale oni ho pověsili na kříž a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu zjevit se – nikoli všemu lidu, nýbrž jen svědkům, které k tomu napřed vyvolil, totiž nám; my jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. A uložil nám, abychom kázali lidu a dosvědčovali, že je to on, koho Bůh ustanovil za soudce živých i mrtvých. Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří.“

1List Korintským 15, 1-11: Chci vám připomenout evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, a skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval – vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně. Vždyť já jsem nejmenší z apoštolů a nejsem ani hoden jména apoštol, protože jsem pronásledoval církev Boží. Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval – nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou. Ať už tedy já, nebo oni – tak zvěstujeme a tak jste uvěřili.

Jan 20, 1-18: První den po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen. Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu. Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel. Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých. Oba učedníci se pak vrátili domů. Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otcí svému i Otcí vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“

O naději ve složité době

Bůh nikoho neprosazuje, dívá se na všechny lidi stejně. Jsou mu však milí ti, kdo víru v něho uskutečňují spravedlivými skutky. Vyhlásil pokoj v Kristu. To nám přináší Ježíšovo vzkříšení, nemusíme už posuzovat, odsuzovat, privilegovat, ani pomlouvat, ale můžeme a máme zůstat v Ježíšově pokoji. Napodobovat ho, pomáhat, soucítit, vymýšlet projekty k budování příležitostí, které pozvednou i ty, kdo jsou deptáni každodenním zápasem o

holou existenci. Učit se mít i takové lidi rád. Necítit se ukřivděnými.

Včera jsem slyšela příběh, který se stal mnoha dalším lidem, když jim byl kolektivizací sebrán všechen majetek a živobytí, mnohdy ani nemohli zůstat žít ve svém. A přesto dál poctivě pracovali a neškodili, žili bez nenávisti, nevyčítali ani lidem, ani Pánu Bohu. Neříkali např. vždyť jsme ti dali pozemek a s druhými postavili kostel.

Vzkříšení je darem přesahujícím naši představivost. Přesto je možné v něj uvěřit, jak jsme to četli o tom učedníkovi, kterého měl Ježíš rád. Vešel dovnitř hrobu, spatřil vše a uvěřil. Ještě se vzkříšený a živý Ježíš nikomu nedal poznat, a přesto ten učedník uvěřil. Kéž i dnes uvěří noví lidé a svou víru si začnou utvrzovat svědectvím těch, kterým se Ježíš zjevoval po svém vzkříšení. Prosme, abychom se i my mohli stát těmi nedokonalými křesťany, komu se Pán Ježíš dá poznat. Prosme, abychom dokázali jako apoštol Pavel svůj život přenastavit. Nežít setrvačně, ale stále přehodnocovat názory, myšlení a jednání, aby tak milost Boží, kterou nás Ježíš zahrnuje, nebyla nadarmo.

Vzkříšení znamená, že Pán Ježíš s námi zatřese a nám bude dáno to, co učedníkům. Obrovská radost, že Bůh na lidi nezanevřel, ale na Ježíši ukázal, kam sahá jeho moc, jaká nezměrná je jeho láska a jak nám dává novou příležitost žít nově. Kéž bychom se zachovali jako učedníci, jejich proměna byla tak veliká, že zvěst o Ježíši za pomoci Boží milosti roznesli a dosvědčili všude, kam jim bylo dáno jít. Nestalo se to za chvíli, děje se to stále a je to nyní náš úkol v současnosti – znovu připomínat zprávu o Ježíši, který vstal z mrtvých, posilovat se navzájem ve víře a žít podle ní. Amen.

